

Всички пишеха на колѣно.

Ученицитѣ се нареждаха по дѣската единѣ до другѣ като по пейка; гърба си опираха о стѣната. По този начинѣ около тритѣ стѣни на стаята ученицитѣ седѣха на дѣската, а въ срѣдата нѣмаше нищо или се мждрѣше стомната. Учителътъ стоеше на единия край върху дървенѣ одѣръ и дългия прѣтъ до него. Ученицитѣ, които стояха на дѣската близо до учителя, четѣха по подвързани книги: „царю небесни“, „отче нашѣ“, „вѣрую“ и пр., а другитѣ ученици четѣха по дѣски, каквато имахѣ и азъ. Никой не смѣеше да приказва или се смѣе, всѣки нѣщо мнѣкаше подѣ носѣ — всички съ гласѣ учеха урока си. Всѣки за себе си; нѣмаше двама ученика да учатѣ единѣ и сжщѣ урокѣ. Когато ученицитѣ спратѣ да четатѣ и нѣщо се смѣятѣ, закачатѣ или мушкатѣ, учителътъ грабваше прѣта и удрѣше съ него или по земята или по прострѣнитѣ нозѣ на ученицитѣ. Но прѣтътъ не достигаше всички ученици, та често учителътъ ядосанѣ ставаше отѣ одѣра и почваше да пере съ прѣта по нозѣтъ всички дѣца. Всѣки си свиваше краката подѣ дѣската, да ги не закачи сопата.

Понеже учителътъ бѣ куцѣ, като тичаше да бие дѣцата, ставаше много смѣшенѣ и затуй вмѣсто да плачатѣ, всички се смѣяха и охкаха. Най-сетнѣ учителътъ се върне, седне на мѣстото си и почне да изпитва. Винаги започваше отѣ първия до него ученикѣ. Изправѣше го отпрѣдѣ си, земаше му книгата отѣ ржката и го караше на изустѣ да изчете „вѣрую“. . . Ако не го знае, тежко му — ще има бой съ тоягата. Тѣй изпитваше всички подѣ редѣ. Който повече се учеше, минаваше напрѣдѣ докато иде на първото мѣсто, а които не се учеха, стояха винаги на послѣдното мѣсто, на опашката.